

Gibraltar in de herkansing

De eerste ochtend op de ankerplaats [La Linea](#) drinken we in de kuip onder een waterig zonnetje ons kopje thee. Als we richting Gibraltar kijken, zien we dat er de afgelopen jaren veel bijgebouwd is.

Allemaal hoge fancy flatgebouwen die er in 2004 beslist niet waren. Dat in 6 jaar veel veranderd is merkten we gisteren langs de stad varende en door de verrekijker probeerden Queens Quay Marina te ontdekken. Waar eens de marina in vol zicht was, zijn nu alleen kleurige nieuwe flatgebouwen te zien met achter de flats een paar masten.

In de pilot hadden we gelezen, maar ook van andere zeilers al gehoord dat de Sheppards Marina en werf ten prooi waren gevallen aan projectontwikkelaars. Ze hebben er

hotels, ontelbare restaurants en een heus casino aan de promenade gebouwd. Er is een totaal nieuw havenfront ontstaan. Dit alles heet heel prestigieus; "Ocean Village" en aan de kade zouden alleen megamotorjachten afgemeerd liggen. We zijn erg benieuwd of we "ons" Gibraltar nog zullen herkennen.

Vanaf de ankerplaats wagen we een poging om met onze fameuze "frietschip-WiFi-antenne" de elektronische snelweg op te komen. Het lukt wonderwel om een vrij signaal op te pikken en daarop meeliftend kunnen we snel de post en weerberichten binnenhalen. Omdat we erg zwieren achter het anker (5Bft) staat de één buiten om de antenne gericht te houden terwijl de ander probeert zo snel mogelijk na verbinding, alles te downloaden. Het gaat niet feilloos en als we een redelijk sterk signaal oppikken waar je legaal gebruik van kan maken door uren te kopen, besluiten we dat zo snel mogelijk te doen. De winkel zit helaas in Gibraltar en we moeten dus even geduld hebben tot ons eerste bezoek.

Leuren voor keuringen

Gibraltar hadden we uitgezocht voor de keuring van ons reddingsvlot én van de boot. Op het internet hadden we daar een bedrijf gevonden die in 24 uur ons vlot kon keuren. Nadat we het bedrijf per email op de hoogte hadden gebracht dat we ons vlot wilden laten keuren, kregen we datum, tijd en plaats van ophalen doorgeSMSt. Dat is perfect geregeld dus.

Nu de keuring voor de Zeezwaluw organiseren. De keuring, vanaf nu 3-jaarlijks, is noodzakelijk doordat onze huidige pleziervaartuijgenverzekering is overgenomen door Real. Onze assuradeur had ons dat in de winter al laten weten. Echter in Cagliari was met geen mogelijkheid een Surveyor te vinden die naast keuren ook nog een Engelstalig rapport kon opmaken. Dus verder zoeken op het internet voor een mogelijkheid tot keuren op onze geplande route de Middellandse Zee uit. Dat bleek Gibraltar te zijn, waar 4 surveyors moeten zitten.

In Aquadulce, hebben we via de email contact gezocht met alle 4 bedrijven en gemeld wanneer we ongeveer zouden aankomen in Gibraltar. Bij het binnenhalen van de post in La Linea zijn van allemaal antwoorden binnen. Het blijkt dat de bedragen voor keuringen nogal verschillen. Niet alleen ten opzichte van elkaar maar ook van de bedragen die in Nederland gangbaar zijn. Zonder blikken of blozen wordt hier tussen de €500,- en €750,- gevraagd exl BTW, terwijl het in Nederland €300-400,- kost.

Gibraltar en vertrek naar Porto Santo

We blijven Nederlanders, dus we besluiten de goedkoopste aanbieder te benaderen. Helaas, hij blijkt echter in augustus pas tijd te hebben voor ons, dat schiet dus niet op.

Voor we contact opnemen met de andere surveyors, verruilen we de ankerplaats La Linea voor de Marina Bay Marina in Gibraltar. Telefonisch contact opnemen met de surveyors blijkt onmogelijk, door afwezigheid of ze nemen gewoon niet op.

Het oppikken en keuren van het vlot loopt op rolletjes. Na 24 uur ligt het vlot goedgekeurd en voorzien van nieuw vuurwerk weer aan dek. We hopen hem echter nooit nodig te hebben!

Toeristje spelen en eindelijk geluk

Intussen doen we allerlei gewone dingen die je in een marina doet, wassen, stofzuigen nu we 220V hebben, boot opruimen, gezellig kletsen met bekenden die toevallig ook in de marina zijn.

Gibraltar main street

Uiteraard gaan we weer "ons" Gibraltar bezoeken. Rondom de marina is het enorm veranderd, allemaal hotels en fancy restaurants precies zoals de pilot al aangaf, we voelen ons er niet echt thuis.

Bij de watersportzaak, Sheppards, scoren we nog 2 pilots van toekomstige zeilregio's maar geen nieuwe zee-railing die we ook graag hadden willen hebben.

De binnenstad is gelukkig nog zoals we ons herinneren, de vele belastingvrije winkels met sigaretten, drank, parfum en juwelen waar hele hordes bleke Engelse toeristen zich aan staan te vergapen. Zelfs de rode telefoencellen en de dubbeldeksbussen zijn er nog.

Na 3 dagen marina leven verhuizen we weer naar de ankerplaats La Linea. Eerst laden we nog even 240 liter belastingvrije diesel à € 0,68/ltr voor we weer op onze oude stek ankeren. De zoektocht voor een surveyor begint opnieuw, om moedeloos van te worden.

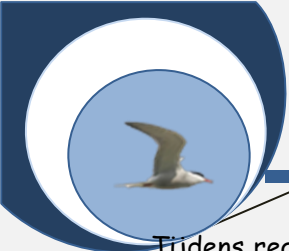
Uiteindelijk vinden we een bedrijf in Cadiz dat snel antwoordt, normale prijzen hanteert en ons ook nog eens op onze wenken kan bedienen zodra we in Cadiz zijn. Op hun verzoek vertaalt Riens ons Nederlandse aankoopkeuringsrapport in het Engels die, vergezelt van de Engelstalige brochure van de Zeezwaluw (1999) per email naar MacPherson jacht-surveyors, gestuurd wordt. We zijn dolblij dat we nu eindelijk iets definitief hebben kunnen regelen.

Ankerplek besognes en burenhulp

Op de ankerplek hebben we regelmatig 4-5 Bft of meer.

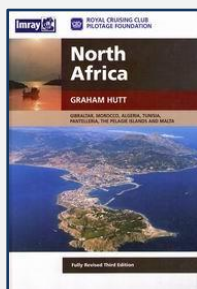

Gibraltar en vertrek naar Porto Santo

Tijdens regenbuien en dan doet de windgenerator die in het want aardig zijn best, hij snort erop los en vult de accu's gestaag. De wind zorgt ook voor afkoeling nu het weer regelmatig boven de 30 graden is. Gelukkig kunnen we dan binnen in de schaduw heerlijk aan de laptop zitten om mailtjes en/of reisverslagen te schrijven.

We hebben genoeg stroom maar als de voeding van de laptop rooksignalen geeft hebben we toch een probleempje! In La Linea zit een klein computershopje die toevallig een universele adapter voor ons heeft liggen. Alles is weer onder controle is.

Voor een wandelingetje of boodschappen doen aan de wal, kunnen we ons rubbertje voor €5,-/d veilig in de kleine marina achterlaten. 6 jaar geleden en nu nog steeds. Het is niet veilig om hem op het strand achter te laten, ze worden dan gestolen of kapot gesneden. De mogelijkheid die we nu hebben werkt perfect en als de ankerplek niets kost is 5 euro voor je bootje parkeren ook geen straf.

Richard van de "SY Christina" vertelt ons dat zijn bootje die aan de vissermansteiger lag, weg was toen hij terugkwam na een boodschapje. Net om de hoek van de steiger vond hij hem terug, leeggelopen, opgerold en bijeengebonden. Klaar om in een auto geladen te worden om nooit meer terug te zien. Hij was dus net op tijd en had geluk gehad.

Hij vertelt ons dit verhaal als hij langs komt roeien omdat zijn BB-motortje het niet doet. Riens vraagt hem wat er mee aan de hand is en we raken in een geanimeerd gesprek terwijl hij in zijn dinghy bij ons langzij ligt. Riens belooft om morgen overdag samen met hem te kijken wat er loos is met zijn motortje, waarna de roeispanten weer opgepakt worden om naar zijn eigen boot terug te roeien. Dan breekt plotsklaps 1 roeispaan, Murphy's law als je motortje het ook al niet doet en inde 4 Bft wind drijft hij gelijk weg. We kunnen nog net een lijn toewerpen en hem weer aan de Zeezwaluw vastknopen.

Ons bootje dat al aan boord staat, wordt weer te water gelaten, motortje erop gezet en we slepen Richard naar de Christina. Nu we er toch zijn, nodigt hij ons uit voor een "cup of tea" en om de boot te bekijken. De buitenkant van de stalen boot is niet om aan te zien maar als we naar binnen gaan, staan we perplex van de schitterende lay-out en betimmering die het heeft.

De volgende dag kan Riens hem gelukkig helpen door het BB-motortje te repareren. Als dank mogen we zijn Pilot van Noord-Afrika lenen. Nu kunnen we de informatie van Marokko scannen. Ook ruilen we boeken en iedereen is weer tevreden.

Verder westwaarts in getijden stromen

Voor we het weten is het alweer half juni en wordt het tijd om verder te gaan. De laatste boodschappen worden gehaald bij de Mercadone en Lidl. Op 15 juni trekken we om 7 uur de spijker uit de modder en verlaten de ankerbaai op weg naar [Cadiz](#). In ons kielzog volgt de Zwitserse boot die voor ons geankerd lag. We hadden ook hen ook al in Aquadulce en Gibraltar marina ontmoet.

We vertrekken vroeg aangezien Cadiz bijna 80 mijl is. Vanaf 8 loopt bij Punta Carnero de stroom westwaarts in de straat van Gibraltar. Echter de wind is 5-10kn en komt uit het westen, tegen In de Straat van Gibraltar staat altijd een Oost-gaande stroom (1-

uur

dus.

1.5kn) de

Gibraltar en vertrek naar Porto Santo

Middellandse Zee in doordat het water daar sneller verdampt dan aangevoerd kan worden.

Daarnaast is er een gewone getijdenstroom die op kan lopen tot 3kn. Het is dus zaak als je westwaarts zeilt, op het juiste moment op de juiste plaats te zijn om zo optimaal mogelijk gebruik te maken van een meegaande stroming. Helaas is de meegaande stroom minimaal door de westelijke wind die we hebben. Zowel in snelheid als in duur.

Door de tegenstroom, maar ook deels door de vervuilde romp en schroef, is de voortgang tot aan Tarifa gemiddeld maar 2-3k/hr. Eénmaal bij Tarifa kunnen we een meer noordelijk sturen waardoor we snel uit het gebied met de sterke tegenstroom zijn. De wind komt ook wat gunstiger in zodat de lappen omhoog kunnen en we motorsailend verder gaan.

Aan deze kant van de Straat ligt een drukbezocht waddengebied, met duinen en zandstranden. Het ziet er schitterend uit vooral als het zonnetje de zee de mooiste kleuren geeft door de diepte verschillen. Hier zien we voor het eerst ook weer veel zeilschepen, het seizoen begint blijkbaar langzaam op gang te komen.

We sukkelen de hele middag langs dit mooie landschap, zwaaien naar vlak langs komende collega-zeilers maar schieten niet echt op. Dit gaat weer nachtwerk worden! Bij kaap Trafalgar krijgen we opnieuw de volle mep stroom van 3kn tegen en de snelheid zakt terug tot 2 kn. Gelukkig hebben we een pasta-maaltijd klaarstaan, die in het avondzonnetje heerlijk smaakt.

Om 2 uur varen we pas het verlichte boeienpaadje naar Cadiz binnen en om even voor 3, uiteraard in het donkerste gedeelte van de nacht, ankeren we op bijna dezelfde coördinaten als 6 jaar geleden. Na een aankomstdrankje en wat versnaperingen gaan we te kooi, het was weer een lange dag.

Lang verwacht weerzien in Cadiz

De volgende morgen na het ontbijt SMS-en we Petra en Dick van de "SY Sally Lightfoot" dat we eindelijk aangekomen zijn op de ankerplek bij Cadiz. Zij liggen in een marina aan de noordkant van de Baai van Cadiz en we hadden afgesproken om elkaar nu heus te ontmoeten.

Petra en Dick hebben we 4 jaar geleden leren kennen. Wij lagen in Lefkada (Gr) met de kont naar de kant afgemeerd terwijl Petra en Dick langs de kade liepen te wandelen en te midden van de afgemeerde schepen een grote Nederlandse vlag vrolijk zagen wapperen. Omdat wij in de kuip zaten maakten ze een praatje met ons. Zij waren met een trailerbare McGregor (23ft) onderweg en hun schip de "SY

PeeDee" lag momenteel in de marina. Gedurende de daarop volgende weken kruisten onze paden zich regelmatig. In Missalongy lagen we samen aan dezelfde steiger. Op bezoek bij elkaar en uitwisselen van allerlei wetenswaardigheden vooral over "wonen aan boord en zeilend reizen", kan dan niet uitblijven. Sindsdien hebben we contact met elkaar gehouden. Sinds 2008 wonen

Petra en Dick aan boord van hun nieuwe aanwinst de "SY Sally Lightfoot" een OVNI 435 en zijn ook op wereldreis, zeilend reizen dus.

Zij vanuit Nederland afzakkend naar het zuiden om via Portugal en Spanje naar Noord Afrika over te steken. Wij van oost naar west de Middellandse Zee uitvarend, ontmoeten we elkaar uiteindelijk op de ankerplaats van Cadiz. We hebben een heerlijke avond aan boord van de

Gibraltar en vertrek naar Porto Santo

Sally die we uiteraard van boven tot onder bewonderen en kletsen honderduit.

Eindelijk de keuring

Donderdagmorgen 17 juni gaan wij na een gezamenlijke kop koffie, ankerop om naar de marina van Cadiz te gaan, waar de keuring van de Zeezwaluw de 18de om 10.30 uur door Jaime MacPherson wordt gedaan. We kunnen de boot nog helemaal afspuiten, aan dek alle losse rommel opruimen en binnenin de boot alles "inspectie gereed" maken. Alles moet er wel spic-en-span uitzien natuurlijk!

Cadiz marina

De volgende ochtend om half 11 komt Jaime aanboord en onder het genot van een kopje koffie vertelt hij dat hij ons en de Zeezwaluw "gegoogled" heeft. Hij weet dus al veel van de historie van de boot en komt goed beslagen ten ijs. De keuring verloopt in goede harmonie, hij heeft uiteraard een aantal technische vragen die Riens uitvoerig beantwoordt. Een aantal zaken worden getest zoals het starten en lopen van de motor, de stuurautomaat en andere elektronica om te zien of het naar behoren werkt.

Klaar voor inspectie

Na 2,5 uur gaat Jaime weer van boord en wij hebben een goed gevoel over de keuring. Hij zal ons per e-mail laten weten wanneer we het keuringsrapport bij hem op het kantoor in Cadiz kunnen ophalen.

Hollandse ankerplaats en Spaanse historie

We blijven nog een nachtje in de marina en gaan daarna weer terug naar de ankerplaats waar de Sally Lightfoot nog steeds alleen ligt. Als het anker gedropt is, komen Petra en Dick gezellig even koffiedrinken. Uiteraard om te horen hoe de keuring verlopen is en met een uitnodiging om de volgende dag gezamenlijk Indisch te eten aan boord van de Sally. Daar hebben we wel oren naar!

Op reddingsexpeditie

Tijdens de borrel voor het eten ziet Riens ineens ons rubbertje de kuierlatten nemen, Ineke had haar niet goed vastgeknoopt!!! In de dinghy van de Sally spurten we naar ons rubbertje.

We kunnen haar na een solotocht van 200 meter weer aan de lijn leggen.

Gibraltar en vertrek naar Porto Santo

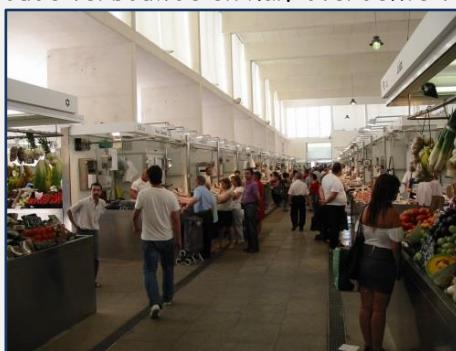
Met de twee dinghy's snellen we weer terug naar de Sally waar de gezamenlijke maaltijd wacht.

Wachtend op het keuringsrapport, kunnen we eindelijk relaxen en de stad verkennen.

Cadiz ligt op de zuidelijke uitstekende landpunt van de baai van Cadiz en is omgeven door water. De oude binnenstad is schitterend. De kleine smalle straatjes komen meestal uit op een pleintje en een parkje. De vele goed onderhouden kerken en de Kathedraal zijn imposant evenals de oude verbouwde en half overdekte vers markt.

Buiten en binnenkant versmarkt

Mooi straatje

Op het stadskartaarje én op de straat zijn door kleuren de verschillende wandelroutes aangegeven. Eén van de routes heet de "Cargadores a Indias" en het kantoor van Jaime MacPherson ligt op deze route. We volgen deze route als we ons keuringrapport gaan ophalen.

Het kantoor is in een oud pand en we kijken onze ogen uit als we binnenkomen. Ondanks de modernisering (glazen wanden scheiden de diverse ruimtes) is het geheel nog steeds zoals het meer dan 100 jaar geleden was.

Jaime laat ons trots het kantoor van zijn vader (die nu ruim de 80 is gepasseerd maar af en toe nog aanwezig is) zien. Het kantoor heeft, op een enkel telefoon toestel na, nog steeds de originele inrichting van 1864. Jaime opent de blinden zodat we de schitterende en antieke ruimte goed kunnen zien. Intussen vertelt hij ons globaal de historie van MacPherson en MacPherson door de eeuwen heen.

Als curiositeit krijgen we het volgende te horen en te zien. Bij het uitbreken van de Spaanse burgeroorlog ontplofte een granaat voor het pand en één granaatscherf boorde zich onder een hoek, door een houten raamkozijn. Het werd afgestopt door een boek in de boekenkast die ernaast stond. Het gat in het kozijn en de boekenkast zijn nog steeds aanwezig maar afgedicht met plexiglas. Het boek met de granaatscherf staat nu nog steeds in dezelfde kast. Maar Jaime ons laat zien, dat ook die in een plexiglasen omhulsel zit.

Het authentieke kantoor

Gibraltar en vertrek naar Porto Santo

Dit is een van de bijzondere verhalen van deze kantoorruimte die nog steeds wordt gebruikt, maar er uitziet als een museum. Overal zie je relikwieën uit vervlogen tijden, magnifiek dat we dit hebben mogen zien. Jaime sluit de blinden weer als we het kantoor verlaten.

Afsluiting en vertrek

Het keuringrapport ziet er goed uit en we zijn dik tevreden als we terugwandelen naar ons rubbertje en de Zeezwaluw. Eindelijk is het moeizame project "keuring" afgesloten op het moment dat we het rapport in PDF-format via de mail versturen naar onze assuradeur.

Petra en Dick komen 's avond bij ons eten om dit heuglijke feit te vieren. Het is weer een ontzettend gezellige en memorabele avond waarop weer veel besproken wordt.

Samen met Petra & Dick toosten op de goede afloop

Nu wij geen uitstaande zaken meer hebben

waardoor we in Cadiz moeten zijn, is het moment van vertrek en afscheid nemen van Petra en Dick ook nabij.

We willen ineens van Cadiz naar de Azoren zeilen en hebben een redelijk ruim weerwindow nodig om de afstand van ongeveer 1000 mijl te overbruggen.

De boot wordt gereedgemaakt, de watertank

helemaal volgeladen met 100 liter extra in jerrycans en de laatste verse spullen worden ingekocht. De sleepgenerator wordt aan het hek gehangen terwijl Monty alweer staat te trappelen om ons de goede richting uit te sturen.

Dinsdag 29 juni is het zover, Petra en Dick komen in hun dinghy aangesneld voor een laatste zoen en de beste wensen. We hopen hen ergens in de nabije toekomst weer tegen te komen.

Dan trekken we het anker uit de stevige modder van Cadiz en varen om 10 uur zonder wind, zoals gewoonlijk, de baai van Cadiz uit terwijl de "Sally Lightfoot" opnieuw alleen achterblijft op de ankerplaats.

Het is een schitterende ochtend als we de reis naar de Azoren starten. Zoals al in het "[Suffertje](#)" is te lezen hadden we erg harde tegenwind gedurende 2 dagen en zijn voor de wind gaan varen op een koers naar Porto Santo het noordoostelijke eiland van de Madeira Archipel. Over deze tocht vertellen we in het volgende [reisverhaal "Verrassingen op de Atlantische Oceaan & ontdekkingen op Porto Santo"](#) iets meer.

Het keurings rapport